

המשך סיפורה של צברית '56 על מסעה בצרפת דודי; נשיא צרפת

אני והדוד רנה. האיש משמאלי הוא מר רנה קוטי, נשיא צרפת בשעת קבלת פנים מיוחדת בגן ארמונו באלוז. בגלל התעניינותו הרבה בי התלוצצו חברותיו כי הוא דודי.

כלפי הרחוב, אין הבנין עושה רושם מיוחד, רואים רק חומה שחורה ומשמרות של שוטרים. אבל בתוך הבנין, כל חדר הוא מוזיאון בפני עצמו. הובילו אותנו שעה ארוכה במסדרונות, מצאתי שם גם סידרת ציורים ממגילת אסתר. הוציאו אותנו אל הגן, לא נהדר אבל יפה, ושם חיכה לנו הנשיא בחברת שתי בנותיו ועוד צעיר שחום, בנו של שולטן מרוקו. כשראה הנשיא 20 בנות צעירות, נחמדות פחות או יותר, העלה חיוך רחב על פניו. הוא אמר כמה מלים, כנראה ציונות בצרפתית ואחר לחץ את ידה של כל אחת מאיתנו.

הייתי ראשונה להושיט לנשיא את ידי, אבל אותו רגע הפריעו הצלמים ולא יכולתי לומר לו מלה. למזלי ייא חזר שוב לכיווני וכנראה ששכח שכבר לחץ את ידי, שכן הוא הושיט אותה לעברי עוד פעם. חשבתי שאין זה מן הנמוס לשרב לו והושתתי לו שוב את ידי. הפעם הספקתי להשמיע באוזני הנשיא את מלה. "ישראל". פני הנשיא לבשו ארשת התעניינות והוא חזר ואמר לעצמו: "ישראל?"

שוב אמרתי רק מלה אחת: "ישראל", אבל בטון כזה כאלו רציתי להגיד: כן אדוני הנשיא, תאר לעצמך — ישראל!

הוא חזר עוד פעם על המלה ישראל, וחיוך מקסים השתפך על פניו. ראיתי שאני עוברת ביקורת של גבר. הוא התבונן בי מכף רגל ועד ראש ושוב חזר על המלה רבת הקסם: "ישראל". הפעם האריך למשוך את המלה. ידו החזיקה בידי דקות ארוכות.

לאחר שנפרד הנשיא מאתנו מהרו אלי כל הבנות וה- עתונאים, כשכולם מלאי תמיהה: "מה התלחשתם כל-כך הרבה זמן? הנשיא הוא דוד שלך?" שאלו בבדיחות. מאז והלאה, כשהיו מזכירים במפגש בנות העמים את שמו של נשיא צרפת, היו מדברים על הדוד של אופירה.

ב אחד הערבים ביקרתי עם ידיד בהצגת הבאלט של רווריו ואנטוניו, אותם הכרתי עוד מהופעתם בארץ.

הבאלט היה מקסים. דונוריו לא השתנתה הרבה מאז ביקורה בארץ, יש לה רק שיער אדום עתה במקום שיער שחור, אך רמת הריקוד לא השתנתה.

בהפקה, גדלק האור ולפתע ראיתי כיצד כל האנשים מהשורות האחוריות מתחילים לזרום קדימה. כל הקהל, בלי יוצא מהכלל, נהר קדימה והם תכל בכיוון אלי. לא התימרתי לחשוב שכולם כבר מכירים או תי בפאריס והסתכלתי בעצמי ו- בכך לחיתי לראות אם יש משהו משונה בלבושינו. הכל היה כשורה.

הסתכלתי לידי, וראיתי משהו מוכר. ישבה שם אשה כבת שלושים, בעלת פנים מלכות. לא יכולתי שלא להתפרץ בקריאה היסטורית: גינה! לידי ישבה גינה לולוברגיידה. היא הופתעה מקראתי והתבוננה עלי באבט משונה, כאילו עמדה לפרוץ בקריאה נרגשת לא פ- חות: אופירה!

היא נראתה כבת שלושים, קצת עגלגלה, אף נהדר ושיני פנינים. תסרוקתה היתה טב- עית ולא מסודרת כמעט כ- שלי.

צואר קצר ושמן בלט מתוך שמלה כחולה בעלת מחשוף נועז, אך לא יותר מדי, בהתחשב במה שמקובל בפאריס. זאת היתה אכזבה קטנה לראותה כה שונה מאשר על הבד.

הגשתי לה את תכניתי לחתימה וגם את עטי. שאר האנשים הגישו לה תכניות ללא עטים והיא ביקשה מדי פעם את עטי. אחרי הפעם השלישית שלקחה את עטי, כבר היינו כמעט ידודות. האוירה והחיוכים בינינו היו משפחתיים. לי אחרים היא נתנה רק חתימה ולי הואילה להוסיף: "בהרבה סימפטיה". אמרו לי שחתימה כזאת שווה המון.

הרגשתי נורא חפשיה וכשהופיע בעלה, הגשתי גם לו את העט לחתימה. הוא הופתע ואני, שכן תמיד מבקשים חתימות רק מגינה, ושאל מאין אני.

אמרתי לו שימסור לגינה (היא אינה מבינה אנגלית) כי בישראל ישמחו לארחיה. הוא עשה זאת במקום וגינה נראתה מאושרת. היא העבירה לי שתשמה לבקר פעם. וכך נסתיימה הידידות שבינינו.

יום בו ביקרנו בביתו של נשיא צרפת, היה יום של ריצה קלה. עברנו בריצה קלה על פני מקומותיה המפורסמים של פאריס: מבית האינזלידים רצנו למוזמטר, ביי ציירים וציירו כל אחת מאיתנו.

משם רצנו לכנסיית נוטרדום ובריצה המשכנו לתצוגת אופ- גה של כריסטיאן דיור ובלוי לנשום כמעט, הגענו לארמינו של נשיא צרפת, מר רנה קוטי.

פאריס קיבלה את פני בנות העמים בשורת נשפים וארוחות חגיגות אשר הגדול והמפואר בהם היה נשף השגרירים.

הוא נערך בערב בו חזרנו מספור בדרום צרפת. חזרנו אחר הצהריים, הרוגות וסחוטות לגמרי מהטיול. אף שוער לא היה מכניסנו, במצב בו נראינו גם לנשף קבצנים.

אבל מארגני הספור מצאו לבעיה פתרון מהיר. הם הכניסו את כל הבנות לבית-חרושת לבחורות יפות, עוד לפני ש- הספיקו לנוח. בפאריס קוראים לזה מספרה. לקחו אותנו למס- פרה של צייסים, מגדולי ספרי צרפת. היא משתרעת על פני עשרה חדרים לפחות, ומתרוצ- צים בה עשרות עובדים.

מכיון ששערי היה הארוך ביותר, התחילו את הטיפול ב- כובותי שם ארבע שעות תמיד. כות וסיימתי רק אחרי כולן. כל העובדות ניגשו להסתכל על הצמה שקלעתי משערי. הירשיר תי להן למשוך בה, כדי שיא- מינו שהיא צמה טבעית. דברים כאלה לא רואים, כנראה, בכל יום בפאריס.

נשף השגרירים נערך באחד מאולמי הלובר, בדיירתו של שר האוצר הצרפתי. כשכנסתי לי- אולם, היה נדמה לי שאני כנסת לתוך מקדש של יופי. ביחוד היו גפלאים השומרים שניצבו על מדרגות הארמון, שניים שניים על מדרגה. הם היו לבר- שים מדים שחורים, חבושים ככובעי כסף ולראשי כולם פיאות נכריות שהיו ארוכות אפילו יותר מצמתי. השומרים עמדו כמו מומיות. ניסיתי לחייך אליהם להפיל הרבה קסם — הם נשארו אדישים כאלו לא ראו אותי.

זמורת של 60 מנגנים ניגנה מנגינות ערביות ללא ת- הרף. כזה אחר זה הופיעו השגרירים ונשותיהם בחלי- פות ערב, והתרכזו קבוצות קבוצות בפנינות שונות של ה- אולם. חיפשת את שגרירנו אך לא מצאתיו. מאוחר יותר, גודע לי כי שהה אותו זמן בישראל.

הכינו לנו שם בני לוי, שלא נשתעמם — קדטים מהאק- דמיה הצבאית בסן-סיי. הם היו לבושים במדים אדומים לבנים, ופיהם לא פסק מלספר על האימונים הצבאיים. הם ודאי חשבו לעשות בזה רושם על הבנות. בדרך אגב, הערתי להם שגם אני עברתי אימונים צבאיים, יריתי ברובה אמיתי וזחלתי במסלול מכשולים. זאת היתה סצנה.

הם העבירו את הסיפור מפה לפה ולא יכלו להאמין שאני חיילת. התפתח שם ויכוח סוער אם על הבנות לשרת שירות צבאי ואם זה מועיל בכלל. אילו הרקודים, לא היה ויכוח זה מסתיים לעולם. הקאדטים מפן-סיר רשמו את הקדשותיהם לכל בת על גבי התפריט. בין שאר ההקדשות על התפריט שלי מצאתי רשום: "אלו כל חיילי ישראל היו כמו דלילה שלכם, לא הייתם צריכים צבא בכלל!"

כאלו מושגים שהצרפתים הללו חושבים.

מא אופירה ארו

עם ז'וזפין בייקר. האמנית הכושית הגדולה ערכה לכבודנו קבלת פנים מיוחדת. היתה זו הופעתה הפומבית האחרונה, בהצגה ששמה 36 הנרות. הצילום מאחורי הקלעים, בתום ההצגה.

כנישף השגרירים. בחברת נציגת איטליה (משמאל) ונציגת דניה, על מדרגות אולם הנשפים הגדול ליד אנשי המשמר הריפובליקאי. לנשף זה הוזמנו השגרירים ואישים צרפתיים חשובים.